

hvdh

En zo klom hij
naar boven...

En zo klom hij naar boven...

Over Ome Willem

Haye van der Heyden

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: januari 2025
Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Hadassah de Boer
Cover: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak en extra redactie: Arjen Broeze
Correctie: Janke Scharff

ISBN E-book: 978-90-8340-695-4
ISBN Paperback: 978-90-8340-696-1

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2025 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Gedeeltes van dit boekje zijn gebaseerd op een eerste versie van een niet verschenen biografie over Edwin Rutten van de hand van Rudie Kagie.

“

*Het hoogste wat je kunt
worden is jezelf*

”

Ter inleiding over ondergetekende

Mijn leven lang heb ik in het theater gewerkt. Ik begon als performer, zanger en cabaretier, maar daar bleek ik niet al te geschikt voor. Ik voelde me niet op mijn gemak als ik in het middelpunt van de belangstelling stond en kon daar dus niet mezelf zijn, zou je kunnen zeggen. Daarom concentreerde ik me naarmate de tijd vorderde op het schrijven van theater en regie. Sitcoms, waar ik honderden afleveringen voor geschreven heb, zou je ook als theater kunnen beschouwen: theater op televisie.

Het ging hierbij vrijwel altijd om 'vrije producties' en commerciële projecten, wat betekende dat er in ieder geval geen directe subsidie aan te pas kwam. Indirect werd er soms wel wat bijgelegd, omdat veel theaters in Nederland nou eenmaal subsidie krijgen en omdat wie een comedyserie maakt voor de VARA grotendeels betaald wordt met door burgers betaalde belasting. Bij commerciële tv-zenders lag dat natuurlijk anders. Dat was dan ook meer mijn wereld.

Het direct gesubsidieerde theater trok me ook veel minder dan die vrije producties – of ze wilden me daar niet hebben, dat kan het ook zijn

geweest. In ieder geval kwam ik in het entertainment terecht en daar heb ik me altijd als een blij vis in fris water gevoeld.

Ik heb ook veel vrije theaterproducties gezien. Ik zag Dean Martin in Las Vegas, Monty Python in de Hollywood Bowl en Alec Guinness en Ingrid Bergman live op de planken in Londen, om maar een paar hoogtepunten te noemen. De drie meest indrukwekkende theatergebeurtenissen die ik in mijn leven heb mogen bijwonen zijn The Count Basie Orchestra op het North Sea Jazz Festival, U bent mijn moeder van en met Joop Admiraal en een voorstelling midden jaren tachtig van de twintigste eeuw van Ome Willem in het openluchttheater van Bloemendaal.

Over die laatste gaat dit boekje, omdat hij zo ongeveer geen grotere fan heeft dan schrijver dezes. En ik kan erover oordelen: ik stond tweehonderdvijftig voorstellingen naast hem op het toneel en regisseerde later een aantal van zijn theatershows. Bovendien waren we bevriend en fungeerde hij zo'n beetje als mijn plaatsvervangende vader. Daarover later meer.

In ieder geval meen ik te mogen stellen dat *De Film van Ome Willem* een unieke en niet te onderschatten gebeurtenis genoemd mag worden in de geschiedenis van het Nederlandse amusement. Ome Willem is een uitvinding van Aart Staartjes, maar valt volstrekt samen met de persoonlijkheid van Edwin Rutten en heeft altijd het beste in die laatste naar boven gebracht. Daar wil ik over vertellen, omdat ik dat zeker weet. En dat heb je niet zo vaak.

Het tv-programma, dat vele jaren liep, was een geniale mix van zin en onzin, vrolijkheid en menselijkheid, orde en chaos. Vooral die laatste combinatie maakte het anders dan alle andere programma's. Er waren altijd flink wat kleuters aanwezig bij de opnames, die lekker hun eigen gang gingen, terwijl Ome Willem, zijn medespelers en het indrukwekkend bezette combo muzikanten een script speelden dat altijd amusant, educatief en onverwacht was. Het werd dan ook geschreven door een keur aan hoogstaande tekstschrijvers. Dat kon toen allemaal nog. Destijds stond de creativiteit centraal, tegenwoordig meer het management.

Daar in dat openluchttheater in Bloemendaal zaten zeshonderd mensen. De helft kleuters, de andere helft volwassenen. Twee keer drie kwartier werden die elke seconde intens vermaakt, alle zeshonderd. Dat zag je, dat voelde je. Er was volledige aandacht, terwijl er ook regelmatig tussen alles door een meisje het toneel op kwam lopen om een tekening te laten zien die ze gemaakt had, of een jongetje dat kwam vertellen dat hij nieuwe schoenen droeg. Het hoorde er allemaal bij en verstoorde niet, maar versterkte. Iedereen ging mee in de aangeboden theatrale werkelijkheid, terwijl de ironie eromheen zowel door het grut als door de volwassenen volkomen werd begrepen. De voorstelling was een spel, maar er was ook commentaar op het spel. Ze speelden dat ze speelden, zoals mensen nou eenmaal kunnen

meeleven met iets waarvan ze weten dat het niet waar en niet echt is. De voorstelling was lief zonder zoetelijk te zijn, spannend zonder dat het echt eng was en er was grote vrolijkheid en volledige aandacht zonder dat het afgedwongen werd. Godallemachtig, wat was dat onwaarschijnlijk goed theater, daar zomaar even ergens buiten in Bloemendaal midden jaren tachtig van de vorige eeuw. Ik was erbij en ik zag het.

Terug naar een jaar of tien daarvóór. Al mijn hele jeugd woonde ik in het chique gedeelte van het rijke Bilthoven, een villadorp onder de rook van Utrecht. In onze straat woonden redelijk wat welgestelden, maar geen echte rijken. Dan moest je een paar straatjes verderop zijn: daar stonden de enorme villa's met dito tuinen en zwembaden. De familie waar ik in opgroeide was zeker niet welgesteld. Naar de maatstaven van de eenentwintigste eeuw zou je ons zelfs uitgesproken arm kunnen noemen. Mijn vader had het huis verlaten toen ik vijf jaar oud was en liet een wanhopige vrouw met zes kinderen achter. Hij stuurde wel eens geld, maar regelmatig ook niet. Ik kon om financiële redenen dan ook geen lid worden van een sportclub en frisdrank was een bijzonderheid. En met Kerstmis aten we goedkope kip.

Ons gezin was een chaos, vol stress en verdriet. De man des huizes was behoorlijk fout in de oorlog geweest, had daarna flink wat jaren in de gevangenis gezeten en toen dat allemaal voorbij was – tussendoor had hij met mijn

moeder zes kinderen gemaakt – vertrok hij met een andere dame naar het buitenland en bouwde daar een nieuw leven op. Wij bleven achter en probeerden er iets van te maken. Wat konden we anders? In de buurt werd ik, vanwege het oorlogsverleden van mijn verwekker, regelmatig uitgescholden of geweerd.

Op mijn vijftiende kregen we een nieuwe buurman, die bekend was als zanger van jazz en Nederlandse liedjes. Ik was een stotterend, overgevoelig en kwetsbaar jongetje en klampte me aan hem vast. Hij daarentegen had zelfvertrouwen, was hartelijk en uitbundig en zag het leven helemaal zitten. Zijn vrouw Charlotte, Lot genoemd, was de gezelligheid zelve en zat met haar man op één lijn. Ze gingen er iets van maken samen; het leven lag aan hun voeten.

Al snel paste ik regelmatig op hun twee kleine dochtertjes, Lotje en Pien, en deed ik kleine klusjes voor Edwin, zoals mijn buurman heette. Ik denk dat hij dingen zocht waar hij me voor kon betalen, want gul was hij en is hij altijd gebleven. Ik sorteerde zijn platencollectie en bracht orde in de knipsels over het verloop van zijn carrière, die hij rommelig bewaarde.

Het was altijd leuk en vol leven bij mijn nieuwe burens. Vele tientallen avondjes bracht ik bij en met ze door. We draaiden Gino Vannelli en Chet Baker en dronken wijn. Ik als vijftienjarige ook. Dat was toen heel normaal.

‘We maken nog wel een nieuwe fles open,’ sprak Edwin meerdere keren op zo’n avond. ‘Niet dat we per se nog meer willen, maar

stoppen omdat de fles toevallig leeg is, is natuurlijk onzin. We maken een nieuwe open en misschien nemen we daar wel niets uit, maar een lege fles bepaalt natuurlijk niet dat we dan ook moeten stoppen met drinken.’ En zo ging het vele flessen achter elkaar.

De langspeelplaat *She was too good to me* van Chet Baker werd op sommige avonden wel tien keer achterelkaar opnieuw opgezet. Ik kon en kan nog steeds elke noot dromen.

Op Edwins verjaardag trof ik daar een in die tijd wereldberoemdheid aan in de keuken: de indrukwekkende Rogier van Otterloo, dirigent bij een van mijn toen favoriete tv-programma’s: *Music-All-In* van en met Pim Jacobs. ‘U kent mij ergens van,’ hakte ik tegen hem. Hij schoot in de lach, ik werd rood.

Lachen. Dat was wat in die tijd. Daar ging het allemaal om. We lachten de hele dag en de hele avond, om van alles en nog wat. Werd er toen meer gelachen dan nu? Flauwe woordgrappen waren populair en over iedereen mocht altijd alles worden gezegd. Bestond er toen ook al politiek? Geen idee. Edwin en Lot waren bang voor de Russen, herinner ik me, maar verder speelde de buitenwereld geen enkele rol in hun vrolijke leven, voor zover ik me dat herinner. Het was een onbezorgde tijd, zoals dat heet.

Er was toen sowieso veel meer vrijheid dan nu. Soms iets te veel misschien. Lotje en Pien renden wild door het dure restaurant, De Hoefslag in het nabije Bosch en Duin, gooiden daarbij meerdere flesjes cola om en bestelden

dan meteen weer nieuwe. Dat moest kunnen. Mij viel dat natuurlijk op. Coca-Cola was voor rijke kinderen en helemaal als het in van die kleine flesjes kwam.

Pien was sowieso een pittige. Als ik op de meisjes paste, had ik aan haar mijn handen vol, terwijl Lotje zich rustig en netjes gedroeg. Zij was bescheiden en timide en is dat nog steeds.

Ik had een in Edwin surrogaatvader gevonden met wie ik intens blij was. Stiekem wilde ik acteur of performer worden, maar ik wist dat dat nooit zou gaan gebeuren. Ik was broeierig verlegen en veel te bang voor de aandacht waar ik zo naar verlangde. Zo keek ik op naar degene die ik wilde zijn.

Het viel me wel op dat die door mij bewonderde buurman soms even een heel ander persoon kon worden. Als ik bij hem in zijn kantoortje zat en er kwam opeens een telefoongesprek tussendoor dat met publiciteit te maken had, veranderde zijn toon en ging hij aanstellerig druk zitten praten. Alsof de grote professionele meneer acteerde.

Ook als Edwin jazz zong, vond ik dat hij niet helemaal in zijn voordeel veranderde. Zijn natuurlijke enthousiasme verdubbelde, waardoor het effect van zijn optreden in mijn ogen zo ongeveer gehalveerd werd. Het was gewoon iets te veel allemaal. Ik zag het aan, maar dacht er niet veel over na. Nog niet.

Het verbaasde me ook dat zijn Lot als een fictieve fan ingezonden brieven stuurde naar

tijdschriften en televisiegidsen vol complimenten over Edwin Rutten.

‘Leuk toch?’ stelde ze vrolijk. ‘Ik help gewoon een beetje mee.’

Ze deed de brieven zelfs in een ander dorp op de post, voor de zekerheid.

Dit alles speelde zich af vlak vóór de geboorte van de legendarische Ome Willem. Maar eerst gaan we nog verder terug. Naar het allereerste begin van Edwin Rutten. En zelfs even naar wat daar nog aan voorafging.

Wordt dit een biografie? Daar ziet het wel naar uit. Het zal wel een subjectieve biografie zijn. En incompleet.

Een incomplete subjectieve biografie. Alsof er iets anders bestaat.

Over zijn moeder en ook een andere vader

De hoofdpersoon van dit verhaal wordt geboren in het midden van de Tweede Wereldoorlog als Edwin Linders. Het lijkt honderd jaar geleden en dat is het dan ook bijna. Moeder Anja en vader Loe zijn vanuit de Randstad naar het Noorden getrokken, want daar is eten voor de kinderen. Kort voordat de Duitse kanonnen definitief het zwijgen worden opgelegd, strandt hun huwelijk. Vader Loe zit vervolgens eind jaren veertig een flinke tijd in de gevangenis vanwege collaboratie met de vijand.

Dat laatste ontdek ik trouwens pas bij toeval begin 2025. Edwin heeft me daar in de vijftig jaar dat we elkaar kennen nooit iets over gezegd, terwijl hij natuurlijk volledig op de hoogte is van het verleden van mijn vader. Maar dit terzijde.

Na zijn gevangenisstraf leidt Loe Linders een nogal wild leven, waar op zich al een boek over te schrijven valt, om uiteindelijk in de zeventiger jaren het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen.

Vlak na de oorlog verhuist Edwin samen met een vier jaar oudere zusje en met moeder Anja naar Amsterdam. Veel later heeft hij nog weleens

twee korte ontmoetingen met zijn biologische vader, maar hij bewaart te weinig herinneringen aan die man om van een band te kunnen spreken. De verwekker speelt verder dan ook geen enkele rol in zijn leven.

Edwins halfbroer Eric Linders zal veel later beweren dat er veel meer contact was tussen vader en zoon. De waarheid daaromtrent zal niet meer te achterhalen zijn. Edwin heeft in de jaren zeventig in ieder geval wel geërfd van vader Loe.

De kleine jongen krijgt nu de flamboyante filmer, schrijver en beeldend kunstenaar Gerard Rutten als tweede vader en adopteert veel later, als hij al volwassen is, bij Koninklijk Besluit diens achternaam.

‘Dat mijn moeder en hij voor elkaar kozen, begrijp ik helemaal,’ vertelt hij later. ‘Zij was een mooie vrouw met een vlinderbril, vol humor en energie, en Gerard was een avontuurlijke, creatieve geest en vijftien jaar ouder dan zij. Hij was een veilige haven voor haar en voor mijn zusje en mij.’

Met een film over vissers die dramatische gevolgen voor de Zuiderzeevangst vrezden na de voltooiing van de Afsluitdijk, sleept Gerard ruim vóór het begin van de oorlog tijdens het filmfestival in Venetië een Gouden Leeuw in de wacht, een triomf die internationaal wordt opgemerkt. In Duitsland oogst hij de waardering van Hitler en Goebbels en hij kan direct aan de slag in Berlijn, bij het in die dagen grootste filmconcert ter wereld. Bij de onderhandelingen

over een eventueel contract is een ontmoeting met Adolf Hitler inbegrepen. 'Terwijl de Führer mij een slappe handdruk geeft, kijkt hij mij zéér doordringend aan,' vertelt Gerard Rutten. 'Hetgeen hij trouwens bij iedereen pleegt te doen, heb ik begrepen. Een soort van quasi-hypnotische blik. Het komt nogal komisch op mij over. En het valt mij op hoe klein hij is. Ook spreekt hij geen woord.'

Later volgt nog een onderhoud met Joseph Goebbels, minister van Volksvoorlichting en Propaganda en naaste medewerker van Hitler. Die maakt geen onsympathieke indruk op hem: 'Hij is vooral intelligent. Zijn formuleringen zijn zeer scherp en interessant.'

Na de oorlog verweert de filmregisseur zich in zijn biografie tegen het verwijt dat hij destijds die foute handen heeft geschud. 'Waarom zou ik niet de kans hebben benut om figuren van historische betekenis mee te maken? Wie zou nu niet, als hij de kans krijgt, een Alexander de Grote of een Napoleon willen ontmoeten? Onbelangrijke, grauwe en oninteressante mensen ontmoet men genoeg. Grote historische figuren, of het nu misdadigers blijken te zijn of helden, te zelden.'

Bovendien vallen de onderonsjes met beide topnazi's in het niet vergeleken met de bezigheden die hem naderhand aan de goede kant van de geschiedenis plaatsen: na een avontuurlijke reis via Spanje en Portugal bereikt hij begin jaren veertig als Engelandvaarder Londen, waar hij als adjudant aan de staf van koningin Wilhelmina wordt toegevoegd. Tegen het einde van de

oorlog keert hij terug naar Nederland en maakt in Breda deel uit van de staf van prins Bernhard. Daarna wordt hij bevorderd tot officier in algemene dienst van de koningin. Na haar troonsafstand in 1948 wijst hij alle prachtbanen die hem worden aangeboden van de hand. Hij kan minister worden of cultureel attaché in Amerika, maar hij popelt om weer aan de slag te gaan als filmregisseur en scenarioschrijver.

Het is een droom die hij maar met wisselend succes weet te verwezenlijken. Inspanningen om een volgend filmproject van de grond te krijgen, slagen vaker niet dan wel en regelmatig blijken maanden keihard werken niets op te leveren. Gerard Rutten is echter ambitieus, geeft de moed niet gauw op en ploetert zijn leven lang. Dat wat zijn stiefzoon later zal overkomen, tegen iets aanlopen waarmee hij al zijn talenten volledig en langdurig kan laten stralen, wordt hem niet gegeven. Jammer.

Natuurlijk was en ben ik gefascineerd door dit stukje geschiedenis, hoewel het in mijn tienerjaren maar nauwelijks tot me doordrong. Nu des te meer. Edwin heeft zijn echte, foute vader nauwelijks gekend, net als ik, en de Tweede Wereldoorlog heeft ook een rol gespeeld in de levensloop van zijn stiefvader en dus van het gezin waar hij in opgroeide. Wat doet het missen van een vader met een jongen? Of heeft Edwin geen vader gemist? Kan een stiefvader net zo veel voor een kind betekenen als een echte?

Kan een vervangende vader die je, zoals in

mijn geval, op je vijftiende tegenkomt, het gemis aan een echte wegnemen? Een heel klein beetje misschien.

Edwin is een onrustig kind met zo'n tomeloze energie dat zijn moeder er niet helemaal gerust op is. Volgens haar kan hij zo tekeergaan in zijn bedje dat hij bijna door het matras heen stampt.

Die levendigheid manifesteert zich ook op ander gebied. Op zijn zesde wordt hij hopeloos verliefd op zijn schooljuf, wat dramatisch uitpakt wanneer het gezin verhuist en hij naar een andere school moet: 'Ik heb toen zo vreselijk gehuild dat mijn moeder met mij achterop naar onze vorige woonplaats fietste om de betreffende juf een doosje bonbons te brengen. Toen ik haar twintig jaar later zag met haar man, flitste er iets van jaloezie door me heen. Hij had haar gekregen, ik niet.'

Als het gezin verhuisd is naar Amsterdam, blijkt dat de kleine Edwin een flinke leerachterstand heeft opgelopen. Hij komt thuis met een vier voor schrijven op zijn rapport, waarop zijn nieuwe vader laconiek reageert: 'Zeg maar tegen de juf dat er schrijfmachines zijn uitgevonden en dat je later een secretaresse neemt.'

School wordt voor Edwin pas leuk als hij de kans krijgt om in de zesde klas mee te doen aan een toneelstuk.

Ondertussen groeit hij op in een kunstzinnig, intellectueel en ruimdenkend milieu. Moeder Anja dweept met de jazzpianisten Erroll Garner,

Stan Kenton en Oscar Peterson en de stem van Nat King Cole. Haar man Gerard luistert naar Kurt Weill, Maurice Ravel en Igor Stravinsky. Op zijn elfde zingt de kleine Edwin exact de improvisatie van Nat King Cole op het nummer *Tenderly* na.

Een paar jaar eerder is hij al te zien geweest in de film *Sterren stralen overal*, geregisseerd door zijn vader Gerard. De dan negenjarige Edwin speelt de rol van het zoontje in een gezin dat er na het overwinnen van de nodige ontberingen in slaagt om naar Australië te emigreren, in die dagen een actueel thema. Zeventig jaar na de opnames herinnert de toenmalige filmster in wording zich vooral de wat meer triviale details van het hele gebeuren: 'Ik hoef anderhalve maand niet naar school. Dat vind ik het allerleukste. Mijn dagen breng ik door te midden van de grote acteurs van die tijd en in een echte studio, waar ze de reling van een schip hebben nagebouwd. Dat ik intussen meespeel in een belangrijke Nederlandse speelfilm, dringt nauwelijks tot me door. Ik ken wel alle teksten van iedereen en ik vind dat ik overdreven moet articuleren. Het mooiste van alles zijn de pauzes. Dan gaan we naar de kantine en daar krijg ik een bord dat in drie vakken is verdeeld: links de doperwten, in het midden een biefstukje, rechts de gebakken piepers.'

De film komt uit in 1953, vrijwel gelijktijdig met de watersnoodramp, draait dertig weken in Tuschinski en daarna nog eens negentien weken in Roxy. Elke woensdagmiddag gaat de kleine acteur naar Tuschinski en zegt de portier in zijn

blauwe jas met tressen: 'Kijk, daar hebben we Edwin weer.'

'Ik ga niet eens om mezelf te zien, maar vind het gewoon fantastisch dat ik in dat mooie theater voor niks naar binnen mag en in de pauze een ijsje krijg.'

Omdat in het schrale Nederlandse filmklimaat van de jaren vijftig opdrachten bepaald niet voor het opscheppen liggen, reist Gerard Rutten naar de Verenigde Staten, waar hij zich gedurende drie maanden vergeefs in Hollywood oriënteert op mogelijkheden om daar aan de slag te gaan. Later trekt hij met hetzelfde doel naar Rome, maar vindt daar evenmin emplooi. Achter de vitrages in hun huis in Amsterdam schaart het gezin zich daarom allerminst rond een vetpot.

'Het is vaak een armoedige toestand,' vertelt Edwin. 'In die tijd moet je bij de kruidenier nog penningen kopen voor de gas- en lichtmeter, maar als je daar geen geld voor hebt, zit je in de kou en het donker. Zo ver komt het bij ons gelukkig niet, maar daar moet wel hard voor gewerkt worden. Ik zie mijn vader nog met gebogen rug achter zijn schrijfmachine zitten. Af en toe komt er een deurwaarder langs, maar ik herinner me niet dat er ooit ergens beslag op wordt gelegd.'

Na de mislukte buitenlandse verkennings-tochten van haar man werpt zijn echtgenote zich op als kostwinster; ze zoekt en vindt werk.

Anja is een moeder om trots op te zijn en rekening mee te houden, stelt Edwin: 'Ze is

scherp, heeft het hart op de tong en is geestig, verdedigt me fel tegenover alles en iedereen, maar kan slecht delen. Ze vindt me echt haar jongen. Dat vind ik soms lastig, vooral wanneer ik vriendinnetjes begin te krijgen. Ze vindt die meisjes nooit goed genoeg voor me, ik denk omdat ze in haar diepste wezen jaloers is. Ze laat een caesarkapsel bij me knippen omdat ze dat mooi vindt. Ik loop dus met strak voorover gekamd kort haar, maar dat maakt me niet uit. Ik vind wat dat betreft alles best.'

Ik heb Edwins moeder destijds in Bilthoven maar een paar keer ontmoet en ze boezemde me altijd enige angst in. Ze kwam op mij over als een wat gesloten, strenge en afstandelijke vrouw. Enige onderlinge affectie met haar zoon heb ik nooit mogen waarnemen en hij sprak ook nooit over haar. Ik meen dat ze altijd hoge verwachtingen van hem heeft gehad, daar heeft hij weleens iets over gemompeld. Het heeft misschien een grotere rol in Edwins leven gespeeld dan we weten.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal
en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=en-zo-klom-hij>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

